

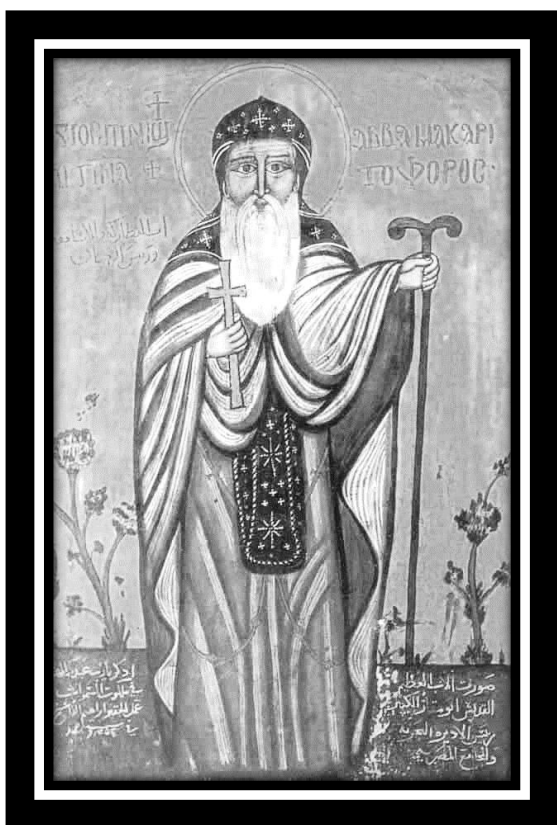

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

◆ Nr. 61 / 23 februarie 2014 ◆

SFÂNTUL MACARIE EGIPTEANUL

RĂZBOIUL DUHOVNICESC

Mulți oameni ce duc o viață corectă în aparență și practică cultul religios

cu conștiinciozitate sunt liniștiți în conștiința lor că merg pe drumul cel bun. Se înșelă însă, necăutând să analizeze ce se petrece în inima lor! Acolo trebuie să fie adevărata corectitudine, nu numai în comportările exterioare, care de foarte multe ori sunt false, ipocrite. Nu întotdeauna aparenta evlavie este urmare a sfințeniei inimii.

Păcatul stă ascuns și țâșnește din când în când, prin diferite gânduri, în mintea omului. Cine nu duce lupta cu gândurile, nu luptă cu satana și, mai curând sau mai târziu, aceste gânduri rele se vor revărsa și în afară și-l vor conduce pe cel aparent corect la păcate fățișe.

Răul este ca un izvor ce țâșnește neîncetat. Așadar, sufletul trebuie să se silească în permanență să oprească valurile răutății care vin

peste el sub formă de gânduri încă de la început.

Toată lumea cea văzută este permanent în mișcare, în agitație, în luptă. Nimeni nu cunoaște însă cauza acestor nesfârșite tulburări, care sunt opera satanei. În lumea nevăzută a gândurilor omenеști tot satana lucrează și tulbură. El este stăpânitorul lumii acesteia, văzute și nevăzute. Oamenii nu știu, nu-și dau seama, ba încă nici nu vor să știe, că sunt permanent purtați de o putere străină și li se pare firesc tot ceea ce, de fapt, este contrar adevăratei lor firi, create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Întreaga omenire, săraca, este amarnic înșelată de satana. Numai cei luminați, care au câștigat pacea lui Hristos, știu și simt de unde vine toată agitația lumii. Răul a pus stăpânire pe lume prin plăcerea pe care o provoacă trupurilor și sufletelor. Este ca un foc ce aprinde inima și apoi coboară prin toate mădularele trupului, îndemnându-l la desfrânare, iar păcatul săvârșit creează obișnuința, încât omul nu mai este capabil să iasă din el decât cu mare, foarte mare greutate. La fel se întâmplă cu patimile: toate devin ca niște munți ce apasă sufletul, îl îngreunează, îl strivesc de pământ, nu-i mai dau libertatea să se înalțe spre Dumnezeu. Cât de mult îngreunează sufletul lăcomia,

îmbuibarea, ca și beția, și toate trei stârnesc pofta desfrânării în om, chemându-se una pe cealaltă. Patimile ard sufletul omului ca niște săgeți de foc, distrugându-l, omorându-l. Cei prudenți însă, când simt aceste patimi că se nasc în ei, se înfurie pe ele, se luptă cu ele și satana nu mai are putere asupra lor. Cei sărați cu sarea cea cerească sunt foarte puțini și numaidecât sunt cunoscuți cei ce vorbesc din comoara Duhului Sfânt, iar viețile lor sunt exemple de sfințenie; aceștia sunt vasele alese ale lui Dumnezeu. Cel ce vorbește fără să fie condus de lumina și harul ceresc nu poate convinge mintea oricui. Este nevoie de muncă și osteneală multă pentru a transforma inimile oamenilor.

*Pocăința sau Întoarcerea La Dumnezeu.
Extrase din Omiliile duhovnicești ale
Sfântului Macarie Egipteanul – Editura
Bizantină, București*

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

«NU SOCOTIȚI CĂ PACE AM VENIT SĂ
ADUC PE PĂMÂNT; NU AM VENIT SĂ
ADUC PACE, CI SABIE.»

Așa a grăit Domnul. A se citi: Nu am venit să împac adevărul cu minciuna, înțelepciunea și prostia,

binele și răul, dreptatea și silnicia, bestialitatea și omenia, inocența și desfrânarea, pe Dumnezeu și pe mamona: ci am adus sabie ca să tai și să le despart, încât să nu se amestece.

Cu ce să le desparti, Doamne? Cu sabia adevărului. Ori cu sabia cuvântului lui Dumnezeu, ceea ce e totuna: fiindcă adevărul este cuvântul lui Dumnezeu, și cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Apostolul Pavel îndeamnă: luați sabia duhovnicească, care este cuvântul lui Dumnezeu. Iar Sfântul Ioan a văzut în vedenie pe Fiul lui Dumnezeu în mijlocul a șapte sfeșnice, și din gura Lui ieșea o sabie ascutită de amândouă părțile. Sabia care iese din gură ce poate fi altceva decât cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul adevărului? Această sabie este mântuitoare pentru lume, nu pacea binelui cu răul.

Că această înțelegere este dreaptă se vede și din ce spune Hristos în continuare: că am venit să despart pe om de tatăl său, și pe fiică de mama sa, și pe noră de soacra sa. Căci dacă fiul merge după Hristos, iar tatăl rămâne în întunericul minciunii, sabia adevărului lui Hristos îi va desparti. Adevărul este mai vrednic de iubit decât tatăl. Și dacă fiica merge după Hristos, iar mama rămâne îndărătnică în tăgăduirea lui Hristos, ce unire

poate fi acolo? Oare nu este Hristos mai dulce decât mama? La fel și nora cu soacra ei.

Dar să nu înțelegi strâmb – că cel ce Îl cunoaște și-L îndrăgește pe Hristos trebuie deodată să se despartă trupește de rudele sale. Așa ceva nu scrie. Este destul a fi despărțit cu sufletul și a nu primi în el nimic din gândurile și faptele necredinței; căci dacă credincioșii s-ar desparti și trupește de necredincioși, s-ar face în lume două tabere potrivnice. Cine i-ar învăța și îndrepta atunci pe necredincioși? Înțeleptul Pavel scrie: că se sfințește bărbatul necredincios prin femeia credincioasă, și se sfințește femeia necredincioasă prin bărbatul credincios.

Așadar, cuvintele despre aducerea sabiei pe pământ sunt pe deplin potrivite cu Hristos – Făcătorul de pace și Dătătorul de pace. El dă cereasca Sa pace, ca pe un balsam ceresc, celor ce cred în El fără fățarnicie. Însă nu a venit să facă pace între fiii luminii și fiii întunericului.

SFÂNTUL TEOFAN ZĂVORĂTUL

DESPRE ÎNȘELARE

Este îndreptățită teama de înșelare... Există înșelarea minții – înfumurarea – și există înșelarea

exterioară: luminile, sunetele, figurile de diferite feluri... Scurpați pe toate acestea... Sunt ale vrăjmașului. [...]

Fugiți de prețuirea de sine... V-ați adâncit în simțirea propriei păcătoșenii și nimicnicii?... Nu este nici o înșelare aici. Înșelare este atunci când omul se simte ceva... și nu este nimic. [...]

Vă temeți de înșelare... Trebuie să vă temeți... Dar evitați înșelarea principală și nici celelalte nu vor avea loc. Înșelarea principală înseamnă a gândi și, mai rău, a simți că eu sunt ceva, în timp ce eu nu sunt nimic. Eu numesc acest lucru autoapreciere... Luați aminte la ea și socotiți-o vrăjmașul vostru cel dintâi. Nu-i dați voie să se sălășluiască înlăuntru – altfel vă va pierde... Iată lecția apostolică:

Căci de se socotește cineva că este ceva, deși nu este nimic, se înșelă pe sine însuși (Gal. 6, 3).

Din acestea trei - din propriul gust, propria voie și propria părere - se compune duhul cel vătămător al înșelării.

Există un duh al înșelării, care, nu se știe cum, învăluie sufletul cu viclenia sa și încâlcește gândurile lui astfel încât sufletul crede că este smerit, dar în interior ascunde mândria. Tocmai de aceea trebuie să privim țință în inimă. Mai bune decât orice aici sunt purtările exterioare smerite. Dar, dacă ele nu există, atunci trudiți-vă singuri asupra voastră, deprinzându-vă să-i priviți pe toți de jos în sus...

Sursa: www.razbointrucuvant.ro

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 28 februarie**

18:00 – Sfântul Maslu

- **Sâmbătă: 01 martie**

08:00 – Sfânta Liturghie și Parastas

18:00 – Vecernia

- **Duminică: 02 martie**

08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie

→ *Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsăturii sec de brânză)* → *Sfântul Sfințit Mucenic Teodot, episcopul Chiraniei; Sfinții Mucenici Isihie și Nestor*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro